

gen har mødt nogen Tilslutning fra Flertallet, har Mindretallet ikke fundet at burde stille Forslag derom.

Derimod har Mindretallet deltaget i Forslagene til § 22 under Nr. 40 og 41. Vel kan man nemlig ikke i og for sig erkende, at der er nogen nødvendig Sammenhæng mellem en Løsning af Majoratsbaandet og en Udvidelse af Testationsretten paa andre Gaedegaarde end dem, der fremkomme ved en saadan Løsning; men da man veed, hvormegen Pris der blandt de Bekommende sættes paa en saadan Udvidelse, og da en Eigestillelse af alle Giere af Landieendomme i denne Henseende har noget Tiltalende, har man troet at burde slutte sig til denne Tanke. Men man har da ment at burde gribe Leiligheden til at give Selveterbøndernes nuværende Testationsret en saadan Begrændsning, at den ikke som nu blev en Ret til fuldstændig at udelukke de Børn, der ikke skulle have Gaarden, fra al Andel i den deri repræsenterede Formue. Hvor man vil sætte Grændsen, er vist nok noget Vilkaarligt; man har foreløbig erklæret sig for den, at Gaarden ikke maa sættes under en Fjerdedel af dens sande Værdi. Ganske vist vil herved ikke undgaa, at de andre Børn kunne blive udelukkede fra Arv, naar der nemlig er en Prioritetsgjæld paa Gaarden af mindst en Fjerdedel af dens Værdi, men dette kan overhovedet ikke undgaa, naar man skal blive paa det Grundlag, som den nuværende Testationslovgivning for Selveterbønderne danner. — Naar Mindretallet fremdeles har været med til at foreslaa 2det Affnit af § 22 udeladt, da har det væsentlig været ledet af den Betragtning, at en saadan Bestemmelse om en Afgang for Foreldre til at faa Eiendomme fastgjorte i deres Børns Haand netop ved at optages i nuværende Lovforslag let vil kunne blive mistydet, som om Fastsættelsen ikke var Noget, der kun undtagelsesvis kunde ventes tilladt, hvortil kommer, at Regjeringen sandsynligvis alt nu har den Myndighed, som her foreslaas udtrykkelig tillagt den. — Endelig har Mindretallet deltaget i at stille Forslaget under Nr. 45, som gaar ud paa i et noget videre Omfang end det foreliggende Lovforslag at

hjemle Regjeringen Ret til at udfylde Mangelen af Samtykke fra de fjernere Succesorer til Majoratets Overgang til fri Eiendom. Lovforslagets Bestemmelse vilde let umuliggjøre en Anvendelse af den første Del af Loven, selv hvor de fjernere Einters Udfigt til at arve er meget ringe. Man maa derhos antage, at Lovforslaget som det foreligger, vilde blive snarere et Tilbagekridt end et Fremkridt imod Løsningen af Majoratsbaandet. Thi efter den nu bestaaende Ret har Regjeringen i alt Fald med Hensyn til Lehn ifølge selve Privilegierne en meget videregaaende Myndighed end den, der her foreslaas bibeholdt for dem, og hvad Stamhusene angaar, kunde maaffe en lignende Myndighed anses hjemlet ved den herkende Bevillingspraxis for Grundloven af 1849.

Udvalgets Mindretal (Frederiksen) finder det ikke rigtigt at udelukke de Kapitaler, der ere knyttede til haandlagte Eiendomme eller substituerede for dem, fra den her foreslaede Frigjorelse for Majoraternes Mæsse. I mange Tilfælde kan Motivet til, at man har bundet disse Værdier, have været nøie knyttet til Dnsket om at bevare den faste Eiendom, saaledes at den tilsigtede Hensigt ved dennes Frigjorelse ikke mere opnaas. Navnlig synes det dog Mindretallet lidet rimeligt at nægte disse Kapitalers Frigjorelse, naar man som ved denne Lov ikke blot indrømmer de faste Eiendommers Frigjorelse ved Substitution af Kapitaler, men tillige tillader selve den endnu i Eiendommene bundne Formuemæsses Overgang til fri Besiddelse. Derved vilde det — for at nævne et enkelt Exempel — blive nægtet den Godseier, der allerede har solgt sit Fæstegods, at frigjøre sin Kapital, medens derimod den, der endnu ikke har villet gjøre dette, er istand til at benytte den af Loven tilbudte Form for Frigjorelse.

Til § 1.

1) Af Frederiksen:

I 1ste Linie sættes istedetfor: „eller Fideikommissgodser“: „Fideikommissgodser eller istedetfor disse Eiendomme substituerede Kapitaler“, og der tilføies ved Paragrafens Slutning: „eller den hele til Majoratet hørende